משנה · אחרונים · יכין · סדר טהרות

יכין טבול יום

רבי ישראל ליפשיץ

ספריית אור ברסלב · or-breslev.co.il

יכין טבול יום

רבי ישראל ליפשיץ

מקור הטקסט: ספריא · רישיון: לפי המהדורה: נחלת הכלל או Creative Commons

התכנים שלפניכם נאספו, מוינו, סוננו ונערכו בעמל רב ובמסירות על ידי צוות פרויקט 'אוצריא' (otzaria.org).

לקריאה באתר, עם המפרשים והמקורות ליד כל שורה: https://or-breslev.co.il/library/יכין-טבול-יום/
הקובץ נוצר ב־21 בנובמבר 2026 מגרסה v39-202611200317 של הספרייה.

תוכן העניינים

פרק א 6
סעיף א 6
סעיף ב 6
סעיף ג 6
סעיף ד 6
סעיף ה 6
סעיף ו 6
סעיף ז 6
סעיף ח 6
סעיף ט 7
סעיף י 7
סעיף יא 7
סעיף יב 7
סעיף יג 7
סעיף יד 7
סעיף טו 8
סעיף טז 8
סעיף יז 8
סעיף יח 8
סעיף יט 8
סעיף כ 8
סעיף כא 8
סעיף כב 8
סעיף כג 8
סעיף כד 8
סעיף כה 9
סעיף כו 9
סעיף כז 9
סעיף כח 9
סעיף כט 9
סעיף ל 9
סעיף לא 9
סעיף לב 9
סעיף לג 9
סעיף לד 10
סעיף לה 10
סעיף לו 10
פרק ב 10
סעיף א 10
סעיף ב 10
סעיף ג 10
סעיף ד 10
סעיף ה 10
סעיף ו 10
סעיף ז 11
סעיף ח 11
סעיף ט 11
סעיף י 11
סעיף יא 11
סעיף יב 11
סעיף יג 11
סעיף יד 11
סעיף טו 11
סעיף טז 12
סעיף יז 12
סעיף יח 12
סעיף יט 12
סעיף כ 12
סעיף כא 12
סעיף כב 12
סעיף כג 12
סעיף כד 13

סעיף כה 13
סעיף כו 13
סעיף כז 13
סעיף כח 13
סעיף כט 13
סעיף ל 13
סעיף לא 13
סעיף לב 13
סעיף לג 13
סעיף לד 14
סעיף לה 14
סעיף לו 14
סעיף לז 14
סעיף לח 14
סעיף לט 14
סעיף מ 14
סעיף מא 14
סעיף מב 15
סעיף מג 15
סעיף מד 15
סעיף מה 15
סעיף מו 15
סעיף מז 15
סעיף מח 15
סעיף מט 15
סעיף נ 16
סעיף נא 16
פרק ג 16
סעיף א 16
סעיף ב 16
סעיף ג 16
סעיף ד 16
סעיף ה 16
סעיף ו 16
סעיף ז 16
סעיף ח 17
סעיף ט 17
סעיף י 17
סעיף יא 17
סעיף יב 17
סעיף יג 17
סעיף יד 17
סעיף טו 17
סעיף טז 17
סעיף יז 18
סעיף יח 18
סעיף יט 18
סעיף כ 18
סעיף כא 18
סעיף כב 18
סעיף כג 18
סעיף כד 18
סעיף כה 18
סעיף כו 19
סעיף כז 19
סעיף כח 19
סעיף כט 19
סעיף ל 19
סעיף לא 19
סעיף לב 20
סעיף לג 20
סעיף לד 20
פרק ד 20
סעיף א 20

סעיף ב 20
סעיף ג 20
סעיף ד 20
סעיף ה 20
סעיף ו 20
סעיף ז 21
סעיף ח 21
סעיף ט 21
סעיף י 21
סעיף יא 21
סעיף יב 21
סעיף יג 21
סעיף יד 21
סעיף טו 21
סעיף טז 22
סעיף יז 22
סעיף יח 22
סעיף יט 22
סעיף כ 22
סעיף כא 22
סעיף כב 22
סעיף כג 22
סעיף כד 23
סעיף כה 23
סעיף כו 23
סעיף כז 23
סעיף כח 23
סעיף כט 23
סעיף ל 23
סעיף לא 23
סעיף לב 23
סעיף לג 24
סעיף לד 24
סעיף לה 24
סעיף לו 24
סעיף לז 24
סעיף לח 24
סעיף לט 24

פרק א

סעיף א
המכנס חלות

כהן המכנס חלות מהרבה בתים:

סעיף ב
על מנת להפריש

שדעתו להפרידן זמ"ז בביתו:

סעיף ג
ונשכו

נדבקו כל כך. עד שכשיפרידם ישאר קצת מזו בזו:

סעיף ד
בית שמאי אומרים חבור בטבול יום

בנגע טבול יום באחד. נפסלו כולן. דחלה דינה כתרומה. שנפסלת מטבול יום. דהוא שני שעושה שלישי בתרומה:

סעיף ה
ובית הלל אומרים אינו חבור

מדדעתו להפרידן:

סעיף ו
מקרצות

חתיכות בצק. ובתרומה קמיירי. וכן כל הנך דמייתי בפרקין. כולה בתרומה מיירי:

סעיף ז
נושכות זו בזו

או או:

סעיף ח
האופה חמיטה

עוגה קטנה של תרומה:

סעיף ט
עד שלא קרמו בתנור

עד שלא נאפה קרום סביב לחמיטת התחתון אפה זו עליה. דמדאין אש שולט ביניהן. אינו נאפה יפה ועתיד להפרידן:

סעיף י
וקולית

קצף בל"א שוים:

סעיף יא
של מים המחולחלת

שהקצף גבוה וחלול. ואע"ג דבמים לא שייך תרומה ואי משום דנעשו על טהרת תרומה. הרי טבול יום אינו פוסל חולין שעל טהרות תרומה כתוספתא פ"ח. נ"ל כיון דלתרומה ממש בעי לה דינן כתרומה. כנדה פ"י מ"ו [והר"ש גריס קולית שלמים. והקשה הרא"ש על זה מחולין קכ"ה ע"ב. דבאמת מוח שבו אינו חבור ועיין שם]:

סעיף יב
ורתיחת גריסין של פול ראשונה

שאז עדיין המים שברתיחות. צלולים הן. משא"כ ברתיחה שנייה. כבר נמוחו הגריסין. והמרק עב וחשיב חבור לגריסין:

סעיף יג
ר' יהודה אומר אף של אורז

בכולהו פליגי ב"ש וב"ה וכדמסיק. ותמהו רבותינו. למה לא כייל הכל. בפלוגתא דגבי חלות ברישא. ורב"א רצה לתרץ דפלוגתא דסיפא איירי אפילו אין דעתו להפרידם. וק"ל א"כ מ"ט דב"ה. ולפעד"נ למאי דאמרינן [נדה דמ"ז] דאף דתרומה בזה"ז דאורייתא. חלה בזה"ז דרבנן. דבביאת כולכם תלוי. משום הכי פלגינהו לרישא מסיפא. דרישא איירי בדרבנן וסיפא בדאורייתא. ורישא קמ"ל רבותא אליבא דב"ש. וסיפא דמיירי בתרומה קמ"ל רבותא אליבייהו דב"ה. דאף דכייל נמי בסיפא כמה דברים שתרומתן מד"ס. עכ"פ שם תרומה. דרא דאורייתא נינהו:

סעיף יד
ומודים בשאר כל הטומאות

שנגעו בהנך דלעיל. דהוה חבור. דרק טבו"י קליש טומאה דידי' מדטבל:

סעיף טו
בין קלות בין חמורות

קלות ר"ל ולד הטומאה. וחמורות אה"ט:

סעיף טז
משקדמו בתנור

דמדנקרם כבר כח האש שולט ביניהן שתאפה יפה. וא"צ להפרידן:

סעיף יז
וקולית של מים שאינה מחולחלת

שאין הקצף גבוה. רק נמוך:

סעיף יח
ורתיחת יין ישן ושל שמן לעולם

אפילו חדש:

סעיף יט
רבי יהודה אומר אף של טופח

מין קטנית:

סעיף כ
טמאים

ר"ל הו"ל חבור:

סעיף כא
מסמר שאחר הככר

ר"ל בצק הבולט מהככר לסימן. ולרמב"ם הוא הבקוע שבלחם מאפי':

סעיף כב
וגרגר מלח קטן

הדבוק בככר:

סעיף כג
וחרחור

מקום השרוף בלחם:

סעיף כד
פחות מכאצבע

מעובי אצבע:

סעיף כה
רבי יוסי אומר כל שהוא נאכל עליו

י"ג עליו ור"ל עמו:

סעיף כו
הצרור שבככר

אבן שבו. לסימן:

סעיף כז
וגרגר מלח גדול והתורמוס

מין באהנע שמדבקין בככר לסי':

סעיף כח
והחרחור יתר מכאצבע

והוא הדין בעובי אצבע. דא"א לצמצם דאף למאי דקיי"ל בידי אדם אפשר לצמצם עכ"פ לחם ספוגיי הו"ל ככלי חרס דאית ביה גומות וא"א לצמצם [כבכורות די"ז ע"ב] כך נ"ל:

סעיף כט
ר' יוסי אומר כל שאינו נאכל עמו טהורים באב הטומאה

אינן חבור אפילו הן פחות מאצבע. ודלא כת"ק דמחלק בכהאי גוונא

סעיף ל
בזמן שאינן קלופים

דמדלא חזי קליפתן לאדם. אינו חבור. ואף דמכל זרע זרוע דרשינן. כמו שמוציא לזריעה בקליפתו. הכא קליפה חיצונה לא חזי כלל:

סעיף לא
והאלום

מיני זרעים הן. ואשאינן קלופים קאי:

סעיף לב
רבי יהודה אומר אף אפונים שחורים

באהנען שחורים ג"כ לא חזי בקליפתן דנראו כזבובים בקערה [כשבת דע"ו ע"ב] נ"ל:

סעיף לג
טהורים באב הטומאה

ר"ל אינן חבור. וכתוספתא:

סעיף לד
הקצח

קיממעל:

סעיף לה
והשמשום

ליינזאאמען:

סעיף לו
והפלפל

פפעפפער אלו התבלין אם שם אותן בקדרה:

פרק ב

סעיף א
משקה טבול יום

ר"ל רוקו. מי רגליו. דמעתו. דם פצעו. וחלב אשה:

סעיף ב
כמשקין שהוא נוגע בהן

כמשקין של תרומה שנגע. שנעשו שלישי:

סעיף ג
אלו ואלו

שמגופו ושנגע בהן:

סעיף ד
אינן מטמאין

דאינן מטמאין רק פוסלין לקודש:

סעיף ה
ושאר כל הטמאין בין קלין

שרץ:

סעיף ו
בין חמורין

זב:

סעיף ז
שהוא אב הטומאה

ר"ל חוץ ממעיינות הזב. אבל במת לא גזרו רק על דמו ולא על שאר מעיינותיו מדבדילי מיניה [כחולין דפ"ח]. (עיין פתיחה סי' כ"ו):

סעיף ח
ונגע בה טבול יום

במשקין שבה:

סעיף ט
המשקין פסולין

דטבו"י שני. ומשקה שלישי. דכל הפוסל תרומה עושה למשקין תחלה חוץ מטבול יום:

סעיף י
והקדרה טהורה

דמשקין שנגע טבול יום אפי' לאוכלי תרומה אמ"ט. וכ"ש כלי:

סעיף יא
ואם היו ידיו מסואבות הכל טמא

דמשקה שנטמא מידים מטמא לכלי. ולרמב"ם דס"ל דמשקה שמידים נמי אמ"ט כלי. קאי מלת הכל אחולין ותרומה:

סעיף יב
שספק ט"י פוסל את התרומה

בס' נגע בתרומה או לא. כפ"ב דידים מ"ד:

סעיף יג
המקפה

תבשיל עב כדייסא:

סעיף יד
והשום והשמן של חולין

נתונים בו:

סעיף טו
פסל את כולם

אפילו לא נגע רק במקצת השום והשמן שבה. אפ"ה נפסל הכל. דשום ושמן בטל לגבי מקפה. והוה כאילו כולו תרומה:

סעיף טז
לא פסל אלא מקום מגעו

דאין העיקר נגרר אחר הטפל. שתהיה המקפה כשום ושמן. ולהכי לא פסל אלא מקום מגע. דמקפה חולין מפסקת. ואף דמקפה ע"כ נעשה על טהרת תרומה. טבול יום אמ"ט לחולין על טהרת תרומה. כתוספתא רב"א:

סעיף יז
ואם היה השום מרובה

יותר ממקפה:

סעיף יח
הולכין אחר הרוב

בין ברישא בין בסיפא:

סעיף יט
א"ר יהודה אימתי

אזלינן בתר רוב דשום:

סעיף כ
בזמן שהן גוש בקערה

שמונח בתבשיל שלם. שלא נידך עדיין:

סעיף כא
אבל אם היה מפוזר במדוכה

ר"ל שנידך השום במדוכה. עם המרק:

סעיף כב
טהור

ר"ל אע"ג דהשום רובא לא פסל אלא מקום מגע בלבד. דלא הוי חבור. אע"ג שעדיין יש שם גוש. עכ"פ הוא רוצה בפזורו. וכפי' ר"ב ספ"ט דטהרות דמשתקע יתד לפזר. כמפוזר דמי. כ"כ א"מ הגאון זצוק"ל:

סעיף כג
ושאר כל הנדוכין שדכן במשקין

נמי כך דינן דבנגע טבו"י בשעה שנדוך. לא פסל רק מקום מגעו. ובגוש וקערה ורובא נפסל הכל:

סעיף כד
ודכן שלא במשקין והן גוש בקערה

ר"ל אע"ג שהן גוש בקערה:

סעיף כה
הדי אלו כעגול של דבלה

דאינו חבור ולא פסל רק מקום מגעו:

סעיף כו
המקפה והחמיטה

מיקראנע שתוך המקפה:

סעיף כז
ואם חיבץ

שטרפן יחד:

סעיף כח
בשר הקדש שקרם עליו הקיפה

המרק נקרש סביבו [עיין טהרות פ"א מ"ד]:

סעיף כט
חתיכות מותרות

דאינן חבור:

סעיף ל
ר"י בן נורי אומר שניהם חבור זה לזה

אפילו נגע בקיפה:

סעיף לא
וכן בקטניות שקרמו ע"ג פרוסות

של לחם. נמי דינן כך:

סעיף לב
מעשה קדרה בקטניות

ר"ל קטניות שנתמעכו ע"י בשול:

סעיף לג
הרי אלו ימנו

דאותו שנוגע בשרץ הו"ל ראשון. והסמוך לו ב' וכו':

סעיף לד
חבית

של יין תרומה פתוח:

סעיף לה
ששקעה לתוך בור של יין

של חולין. וצף יין החולין ע"פ החבית:

סעיף לו
מן השפה ולפנים

שהושיט הטבול יום ידו לחלל החבית:

סעיף לז
חבור

ונפסל היין שבחבית. אף דמתחלה לא היתה החבית מלאה לגמרי. והושיט עתה ידו רק כגד היין שנתמלא לחבית בבור. אפ"ה כולהו חבור. וק"ל אף דיין שבחבית לא מחשב דמוע. דחולין שנתערב בחבית מעט הוא. עכ"פ מדצף היין שבבור ע"פ החבית. הרי נתערב הכל ודמוע אמק"ט מטבו"י כלקמן פ"ג מ"ד. ונ"ל דאע"ג דצף למעלה. כיון דדופני החבית מפסיק לא מחשב דמוע [וכמכות ד"ד ע"א]. מיהו יותר מסתבר כרב"א דבחבית ריקן שנפל לבור מיירי ונתמלא מתרומה:

סעיף לח
אינו חבור

והיין שבחבית טהור:

סעיף לט
ר"י בן נורי אומר אפילו על גבה רום קומה

מיין שבבור:

סעיף מ
ונגע בו טבול יום

כנגד הנקב:

סעיף מא
טמאה

תמה רתוי"ט דהול"ל פסולה. ולפעד"נ דר"ל כולה חבור כפ"א מ"ב:

סעיף מב
רבי יהודה אומר מפיה ומשוליה טמאה

משום דבנגע בנקב שנגד פיה. הכל בסיס למה שלמעלה. וכ"כ בנגע נגד נקב שבשוליה הכל נמשך דרך שם:

סעיף מג
מן הצדדין מכאן ומכאן טהורה

לא פסל רק מקום מגעו. והוא בטל בק"א:

סעיף מד
ונגע טבול יום בקלוח

ובטבו"י ניצק אינו חבור אף למה שלמטה. ולא נפסל רק מה שבקלוח:

סעיף מה
יעלה באחת ומאה

ודוקא במגע טבו"י דקליש טומאתו. ניצק אינו חבור אף למה שלמטה. אבל שאר משקין טמאין שנגעו בטהורים. דוקא למעלה אין נצוק חבור. אבל למטה. אם הטהורים בני קבול טומאה נינהו לא נתבטלו וכפ"ד דמכשירין. ונטמא הכל:

סעיף מו
בעבוע שבחבית

חבית חרס שכשנשרף בכבשן העלה בעבוע חלול באמצע דפנו:

סעיף מז
בין מבפנים בין מבחוץ

ר"ל שנתנקב דופן הבעבוע שלצד פנים ודופנו שלצד חוץ. והמשקה שמילא את הבעבוע מבצבץ ויוצא דרך נקב החיצון. ומיירי שאין בנקב כשיעור לטהר החבית:

סעיף מח
ובין מלמעלן בין מלמטן זה כנגד זה טמא באב הטומאה

בנגע נגד נקב חיצון. נטמא כל המשקין שבחבית. ולרבותא דסיפא נקט אב. וה"ה טבו"י:

סעיף מט
וטמא באהל המת

אם מונחת שם. אף דמוקף צמ"פ למעלה. אינו מציל:

סעיף נ
הפנימי

אם נקב פנימי:

סעיף נא
וטמא באוהל המת

דטומאה נכנסת דרך הנקבים משא"כ בנגע אב הטומאה בנקב החיצון. כיון דנקב פנימי. למעלה. מלמטה לצד מעלה בכל טומאה לא אמרינן נצוק חבור:

פרק ג

סעיף א
כל ידות האוכלים

עוקץ הפרי:

סעיף ב
חבור בטבול יום

דבנגע בא' נטמא חבירו:

סעיף ג
אוכל שנפרס

לשון פרוסה:

סעיף ד
ומעורה

מחובר:

סעיף ה
ר' מאיד אומר אם אוחז בגדול

בחלק הפרוסה הגדול:

סעיף ו
והקטן עולה עמו

ואינו נפסק מכל וכל ממנו:

סעיף ז
הרי הוא כמוהו

והו"ל חבור:

סעיף ח
הרי הוא כמוהו ר' נחמיה אומר בטהור

באותו שלא נגע הטבו"י משערים אם אוחז בו. אם הטמא עולה עמו בין שהוא גדול או קטן:

סעיף ט
ושאר כל האוכלים

כירקות:

סעיף י
את שדרכו ליאחז בעלה

כשמטלטלו:

סעיף יא
אוחז אותו בעלה

וכשלא נפסק הוה חבור לקלח:

סעיף יב
ירק של תרומה וביצה טרופה

שנטרף החלבון והחלמון בכף. דאל"כ אינו חבור. דנשמטת מעל הירק:

סעיף יג
ונגע טבול יום בביצה

דאמק"ט מטבו"י שהיא חולין. ונ"ל דל"ק מפ"א סי' י"א דהתם מערבו בתרומה:

סעיף יד
לא פסל אלא הקלח שכנגדו

שנגע בו:

סעיף טו
ר' יוסי אומר כל הסדר העליון

הקלחים העליונים שהביצה מחברן:

סעיף טז
אם היה כמין כובע

שנתנפחה הביצה ע"י בישול על הקלחים:

סעיף יז
אינה חבור

נ"ל דסתמא כב"ה רפ"א בקולית המים:

סעיף יח
שקרם על דפנות של לפס

אלפס שיש בו תבשיל תרומה:

סעיף יט
מן השפה

של אלפס:

סעיף כ
חבור

ונטמא התבשיל:

סעיף כא
ר' יוסי אומר חוט וכל שנקלף עמו

שכשיקלף החוט רק מה שיעלה עמו מתבשיל הוה חבור. וטפי לא. אפילו אם החוט לפנים:

סעיף כב
וכן בקטניות שקרמו על שפתה של קדרה

דינו כביצה:

סעיף כג
עסה שנדמעה

נתערב תרומה בחולין:

סעיף כד
אינה נפסלת בטבול יום

דדמוע מדרבנן דמדאורייתא חד בתרי בטל:

סעיף כה
ונילושה במי פירות

שאינן מז' משקין המכשירין:

סעיף כו
לא פסל אלא מקום מגעו

דמדאינו מכשיר אינו חבור:

סעיף כז
לא פסל אלא מקום מגעו

דמי פירות אף המכשירין אינן חבור:

סעיף כח
טהור שנגס

שלעס:

סעיף כט
ונפל

המאכל עם לחלוחית הרוק:

סעיף ל
ועל ככר של תרומה טהור

לא הוכשר הככר מדלא ניחא ליה שיפול על בגדיו. ותמיהני אם כן למה נקט תרומה. ותו בגדים ל"ל. גם בלא ירא שיטניף בגדיו. אינו רוצה לפלוט משקה שבפיו. והו"ל שלא לרצון דאינו מכשיר. והר"ש מוקי למתני' לענין טומאה. ומירי הכא בידים מסואבות. ונטמא הרוק מחמת ידיו. ולפי דבריו יש ליישב קצת. לפי מאי דס"ל סוף זבים דמשקין שמחמת ידים מטמאין לכלים א"כ י"ל דבגדים וככר דנקט. או או קתני. אמנם עכ"פ ק' דידים לא נזכרו במשנה כלל. ותו דבסיפא מוכח דמתני' לענין הכשר מיירי. מדמסיים מכשירין לרצונו וכו'. ול"מ מרבותי נ"ל ממ"ד בפ"ח דכלים מ"י דרוק במחובר אמק"ט ואינו מכשיר. רק כשנתלש בפיו ע"ג מטבע וכמקואות פ"ח מ"ה. והכא דלא נתלש לרצונו. אף שנפל אח"כ אבגדו והרי בגד אוכלי חולין בטהרה. מדרס לתרומה. כפ"ב דחגיגה מ"ו. אעפ"כ לא נטמא הככר מהרוק שנגע בבגד. מדלא הוכשר הככר מרוק הזה שנתלש שלא לרצון. ולא הוה כמשקין טמאין דמכשירין ומטמאין כאחת לרצון ושלא לרצון. כריש מכשירין. דעכ"פ כיון דטומאת הבגד לתרומה אינו רק מעלה בעלמא. לא גזרי בה רבנן:

סעיף לא
היה אוכל זיתים פצועים ותמרים רטובות

דהיינו כל שהוא וכו':

סעיף לב
כל שהוא רוצה למוץ את גרעינתו

דעי"ז מחשבו כתלוש כפ"ח דכלים מ"י בפונדין. להכי מכשירו ומק"ט מבגדיו כך נ"ל:

סעיף לג
כאלו

דינן שוה:

סעיף לד
וחכ"א אין טבול יום טמא

וליכא למימר גביה שיטמא אף שלא לרצון:

פרק ד

סעיף א
או ידים מסואבות

דשניהן שניות הן:

סעיף ב
מפני שהוא

המאכל מעשר שנגע בו:

סעיף ג
והשלישי טהור לחולין

ומעשר אף בטבול לתרומת מעשר דינו כחולין:

סעיף ד
לשה

מותרת ללוש:

סעיף ה
וקוצה לה חלה

אבל אינה קוראה שם:

סעיף ו
או בנחותא

כלים שאין להן בית קבול ואמק"ט. וה"ט כדי שעי"ז תזכר שלא תגע בחלה אחר קריאת שם:

סעיף ז
ומקפת

מקרב החלה שבכלי להעיסה. כדי לתרום ממוקף:

סעיף ח
מפני שהיא שלישי

העיסה שנגעה:

סעיף ט
עריבה שהיה טבולת יום

ואע"ג דכבר שמעינן במ"ב דטבו"י מותר להפריש חלה. סד"א דוקא בטומאת גופה תזכר שלא תגע אחר קריאת שם. ולא בטומאת כלי. קמ"ל:

סעיף י
לגין

כד עץ:

סעיף יא
ומלאהו מן החבית מעשר טבל

חבית שיש בו מעשר הטבול לתרומת מעשר:

סעיף יב
אם אמר הרי זו תרומת מעשר משתחשך

ר"ל לאחר שיהיה ללגין הערב שמש. דאי מקודם. הרי תפסל התרומה מהלגין טבו"י:

סעיף יג
אם אמר

מבעוד יום:

סעיף יד
לא אמר כלום

דאע"ג דמערבין בתרומה. כפ"ג דעירובין מ"א. עכ"פ הערוב צריך שיקנה מבעוד יום. ואז עדיין טבל הוא:

סעיף טו
נשברה החבית הלגין בטבלו

דבעת שיחול שם תרומה אין החבית בעולם:

סעיף טז
מחללין

מעשר שני:

סעיף יז
על פירות ע"ה

פי' א"מ הגאון זצוק"ל דר"ל בראשונה התירו לקנות בדמי מע"ש פירות מע"ה בירושלים דגם לשון חילול שייך במכר. כפ"א דמע"ש. ואין חוששין שמא הוכשרו ונטמאו. מדאיכא ס"ס כהר"ב פ"ב דדמאי מ"ג:

סעיף יח
חזרו לומר אף על מעותיו

ושוב הקילו גם לחלל חוץ לירושלים פירות חבר על מעות ע"ה. שנתן הע"ה לחבר בעד מה שנתחייב לו. ואין חוששין שמא המעות עצמן דמי מעשר שני הן:

סעיף יט
בראשונה היו אומרים היוצא בקולר

שהושם בסד רגלו ויוצא ליהרג:

סעיף כ
הרי אלו יכתבו ויתנו

דאגב מורא שכח לומר תנו:

סעיף כא
אף המפרש

לים:

סעיף כב
והיוצא בשיירא

אפילו יוצא בחברותא למדבר דליכא מורא כל כך:

סעיף כג
ר"ש שזורי אומר אף המסוכן

בחולי:

סעיף כד
הכדומן

מוט ובו ווין הרבה. להעלות על ידו כלי מבור. ונקט לה הכא. משום דר' יהושע פליג עלה. כדפליג אמשנה ב' באשה טבול יום וכו':

סעיף כה
האשקלונים

שנעשין באשקלון:

סעיף כו
המעבר

מזלג להעביר הקשין ממקום למקום:

סעיף כז
והמזרה

כלי לזרות תבואה:

סעיף כח
והמגוב

הוא ג"כ כמזלג לנקות התבואה אחר שזרה אותה:

סעיף כט
הרי אלו טמאין

ר"ל דינן עתה ככלי מתכות:

סעיף ל
ואין לי מה להשיב

דמסתבר דפשוטי כלי עץ נינהו. ומשום שן א' ממתכות. לא יהא דינן ככלי מתכת:

סעיף לא
התורם את הבור

של יין. והשתא הדר למילתא דדמי למשנה ה' דאמדינן דעתי':

סעיף לב
שלום מן השבר ומן השפיכה

דאמרינן מסתמא כך כוונתו:

סעיף לג
אבל לא מן הטומאה

להכי אף בנטמא. תרומתו תרומה:

סעיף לד
נשברה

ונשפך הכן לבור:

סעיף לה
אינה מדמעת

דלא חל עליה שם תרומה:

סעיף לו
עד היכן תשבר

כל זמן שלא נתרחקה מהבור כ"כ שאם תתגלגל תשוב לבור. לא עלתה קרינן בי' משא"כ בנשברה רחוק מהבור:

סעיף לז
ר' יוסי אומר אף מי שהיה בו דעת להתנות

שהוא חכם ויודע שראוי להתנות כך:

סעיף לח
ולא התנה

ששכח:

סעיף לט
מפני שהוא תנאי בית דין

על כל היודע שראוי להתנות. שיהיה כאלו התנה: